

Перед очима з давнини  
Зринули образи знаднії,  
Ясні, виразні,— мов живії,  
Мені всміхаються вони.

А в серці чулому умить  
Про давнє спогади збудились,  
І знов колишнє пережить,  
Сміятись, плакати схотілось.

Коханий друже! те мені  
Назад не вернеться довіку —  
І тільки образів без ліку,  
І тільки спогади смутні...

1905